

Увод

Спорт и игра су нужност, односно неопходност која човека прати од раног детинства па све до старости, од рођења до смрти. У свим тим развојним периодима човека, игра и спорт имају различите карактеристике т.ј, различиту улогу у човековом животу (учење, физички развој, социјализација личности, унапређење здравља човека, очување здравља, разонода, финансијска добит, и друго).

Сматра се да је реч „спорт“ настала од латинске речи „диспортаре“ или „деспортаре“ . Будући да је савремени спорт почео убрзано да се развија у Енглеској и одатле шири по свету, реч „диспорт“ или „деспорт“ је општеприхваћена у овом упрошћеном облику. У изворном значењу ове речи означавају забаву, игру, провод, физичко вежбање.

Постоји велики број дефиниција спорта. Већина дефиниција се везује за такмичење као суштински саставни део спорта. Међутим, суштина спорта није само у такмичењу. На спорт се мора гледати као на делатност која разноврсно утиче на човека. Зато се у ширем смислу спорт дефинише као делатност која обухвата такмичарску активност, специфичну припрему за такмичење, специфичне односе и везе у сфери те делатности узете у целини. У ужем смислу, спорт је оријентисан на постизање спортских резултата. На жалост, спорт још увек није тема која је значајније заинтересовала социјологе, психологе, антропологе и друге стручњаке. То је необично с обзиром на изузетно велику експанзију коју има спорт у свету.

Спорт је, дакле комплексна људска активност, па већина аутора уместо његовог дефинисања, радије говори о основним карактеристикама овог феномена. Уобичајено је, у нашој литератури, да се наводе три основне карактеристике спорта:

У току спортске активности тежи се ка испољавању максималних могућности човека.

Тренинг је усмерен ка развоју оних способности и особина од којих зависи спортски резултат.

Тражи се највећи ефекат рада (резултат).

Наведене карактеристике не објашњавају спортску активност у целини. Њихов основни недостатак је у томе што недовољно одвајају спортску активност од такмичења у другим областима људске делатности. У такмичењима која не припадају спорту такође постоји захтев за максималним достигнућима и специјализацијом. Због тога је боље спорт објаснити следећим поставкама:

Спорт је организована делатност која има свој систем у коме су основне компоненте такмичење и тренинг.

Такмичарска активност је регулисана званичним правилима, као општим или посебним нормама (међународна правила, правила за национална такмичења ...).

Понашање такмичара мора бити у складу са принципима неантагонистичке оријентације који имају хуману основу.

Трећа поставка, у савременом спорту, рађа многе недоумице на које још немамо ваљане одговоре.

Да ли је понашање такмичара на спортским бориштима неантагонистичко („ Противници смо, али нисмо непријатељи“)? У којој мери је савремени спорт окренут човеку, а у којој је окренут против човека? Ако се бар делимично спорт оглушава о хумане принципе (што није спорно- нпр. Допинг) да ли се може сматрати делом физичке културе или делимично, можда и потпуно налази изван ње?

Без обзира на све наведене дилеме, спорт је светски феномен који све више узима маха и који ће се, нема сумње, даље развијати. Стручњаци различитих струка имају обавезу да тај развој прате, откривају његове законитости, да откривају и указују на добре и лоше стране спорта и да усмеравају његов развој ка добробити човечанства.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com